

Kiss Judit Ágnes

Gloria victis

A katonai temetőben nem fejfák,
nem sírkövek állnak a halottak fölött:
derékig, mellközépig érő névtelen,
jeltelen fémoszlopok.
Mindegyik mellé szőlőtőkét ültettek,
szabad föld nem volt már sehol az országban.

A tőkék megeredtek, a hosszú vesszők
az oszlopokra futottak, várták a napfényt.
A hitvány deszka- vagy papírkoporsókban
hamar elérte a testeket az enyészet,
porrá őrlötte, etetni az éhes férgeket,
a mélyre hatoló gyökereket.
Vörös szemű, hatalmas
fürtöket érleltek a tőkék,
a bor kiforrt és súlyos lett és édes,
nem termett sehol ilyen az országban,

úgy hívták, a holtak vére, aki itta,
csokoládéra vágyott, majd újra borra
a lerészegedésig,
és aki koccintott, a holtakra
köszöntötte a poharát.

Az üzletekben, az üvegen, a címkén
korhadtt fakoporsóból kilépő
csontváz, kezében karcsú pohár.
Az örök életre iszik.

A vén fegyverkovácsné jóslata

Hozzáöregszel, ne félj, te is
a szalmakalapokhoz,
a fonott kosarakhoz,
a lábat kímélő cipőkhöz.
A metróülésre nem nyeglén
dobod magad, épp csak
ledöccensz,
és ha jó az idő, lassú,
kimért sétákat teszel.
Kis kerek pocakod nő,
de nem lakik benne már senki.

Bő ruhákat viselsz, nem hogy elrejtse,
csak túl puha már
a test a szorításhoz.
Megismered azt a kora reggelt,
mikor az emberen látszik
a kora,
és bámulod az egyre
vakuló tükörben, ahogy
mint az ólomüveg, folyik
le arccsontodról
a kötőszövet.